

SİBEL K. TÜRKER

*Benim Bütün
Günahlarım*

SİBEL K. TÜRKER
BENİM BÜTÜN
GÜNAHLARIM

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Turkuvaz Kitap, 2010

Can Yayınları'nda 1. basım: Temmuz 2017, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3533-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750735332

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

SİBEL K. TÜRKER
BENİM BÜTÜN
GÜNAHLARIM

ROMAN

♥can

Sibel K. Türker'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Hayatı Sevme Hastalığı, 2012

Kalp Yazan, 2012

Öykü Sersemi, 2012

Ağula, 2012

Meryem'in Biricik Hayatı, 2012

Şair Öldü, 2012

Aşk'ın Kalplerimizdeki Mutat Yolcuğu, 2014

Mecnun Kelebekler, 2015

SİBEL K. TÜRKER, 1968'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördü. *Radikal İki*'de yazıları, *Hayalet Gemi* dergisinde öyküleri yayımlandı. Öykülerini *KalpYazan* (2003), *Öykü Sersemi* (2005, Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Ağula* (2007, Haldun Taner Öykü Ödülü) ve *Aşk'ın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu* (2014); romanlarını ise *Şair Öldü* (2006), *Meryem'in Biricik Hayatı* (2008), *Benim Bütün Günahlarım* (2010) ve *Hayatı Sevme Hastalığı* (2012, Yunus Nadi Roman Ödülü; Duygu Asena Roman Ödülü; Tepeyran Roman Ödülü) başlıkları altında kitaplaştırdı. *Şair Öldü* romanı, TEDA projesi kapsamında Almanca, Romence, Bulgarca, Arnavutça ve Arapçaya çevrildi.

Annemin hatırasına

Saygıdeğer Yorulmaz çiftinin kapısını çaldığımda, bir dost ziyareti için gecenin epey ilerlemiş bir saatiydi. Apartmana girmeden önce salon ışığının yandığını pencerelerinden görmeme rağmen kapı açılmadı. Tereddütle zile bir kez daha ve uzunca bastım, ateşe değmiş gibi parmaklarımı geri çektim hemen. Olur olmaz saatlerde çatkapı gelen bütün misafirler gibi hem ümitsiz hem de ısrarcıydım, gözümü deliğe yavaşça yanaştırarak baktım. Antrenin loş kırmızı ışığını küçücük çemberin içinden rahatlıkla seçebiliyordum.

Kapılardaki göz deliklerinden oldum olası ürkerim. Mıknatıs gibi çeker, bakmadan duramazsınız, gözünüzü gizli saklı işlerin o tuhaf heyecanı ile kapıya yanaştırdığınızda ise size kapıyı açmak istemeyen ev sahibi gözle aynı karanlık içinde buluşursunuz, bu bir körlük noktasıdır. Kapının ne önünde ne de ardında duran irileşmiş, hareketsiz bir gözbebeğinden başka birşey göremez, geri çekilmeyi de kendine yediremez, yapışıp kalır. Eğer mıknatısın çekimine direnç göstererek biraz uzakta duruyorsanız, içeriden yavaşça deliğe yanaşan göz tarafından izlendiğinizi bal gibi bilerek anlamsız hareketler yaparsınız. Kafanızı kaşımak gibi. Kapının ardındaki göz ağırdan alarak hakkınızda düşünür. Bir an için verdiği kararı

kendine karşı savunur. Sizi istemediği için kapıyı açmıyordur, bu kadar basit. Sonra kararlılığını bozarak, düşündüğü gibi bir zavallı olup olmadığını iyice anlamak bahanesiyle biraz daha izler, sanki azıcık eğleniyordur da. Kapının önünde bekleyerek ayakkabılarınızı ya da doğalgaz ve elektrik sayaçlarını seyre dalarsınız. Elektrik sayacı fır dönüyorsa ısrarınızı artırırsınız. İçerideki gölge haince gülümser. Aslında size çok kızar da. Ses çıkarmamak için neredeyse soluk bile almıyordur. Bütün bunlar, bu gereksiz gerilim siz kapısını çaldığınız için olmuştur. Fahiş hatayı, yani zili bir kez daha ve uzunca çalmanızı bekleyedurduğundan –ki bunu yaparsanız içeriden pompalı tüfeğini kapıp gelmesi kaçınılmazdır– dönüp evin içine kaçamaz. Siz kapının önünde, o da arkasında birbirinizden nefret ederek mıhlanıp kalırsınız. Evde kimse- nin olmadığına bir türlü inanmadığınız için gölgenin nefreti ve kararsızlığı büyür. Hem nereden biliyorsunuzdur canım? Belki de sahiden evde yoktur. Göz deliğinden bakan sadece ve sadece evin kendisidir. “Açsam mı acaba?” diye sorar kendi kendine, ikircikli bir biçimde. Son kertede kendine olan güveni zedelenmiştir. Geçen saniyeler gerilimi katlar, kapının açılma olasılığını sizce büyütürken, ev sahibince imkânsız kılar.

Bu sahneleri başka yerlerde, başka yerlerdeki kapılar ve kapıların ardındaki ev sahipleriyle defalarca yaşamış olduğumdan, en onurlu kapı çalan konuk tavrının umursamazlık olduğunu düşünürdüm. Delikteki göze inat, bu işe hiç de üzülmediğimi hatta umurumda bile olmadığını göstermek için saçlarımı geriye attım elimle, sonra saatime şöyle bir bakıp ellerimi pantolon ceplerime sokarak hafif bir mırıldanma eşliğinde ayakta sağa sola sallanmaya başladım. Bayan Canan tarafından iyice izlenmek için otomat söner sönmez basıyordum yeniden düğmeye. İçeriden hafif bir tıkırtı, terlik şıptırtısı, kumaş hışırtısı, kısık ayarda açık kalmış televizyonun tekdüze sesi de

dahil hiçbir ses gelmiyordu. Sonunda ışık konusunda yanılmış olduğumu düşünerek merdivenlere doğru seğirttim. Öyle ya, saat on biri geçiyordu neredeyse. Bayan Canan günün olanca yorgunluğunu atmak için kuştüyü yastıklarına yayılarak ağrıyan başını çoktan dinlenmeye almıştı. İki-üç basamak inmiştim ki anahtar kilitte döndü usulca, zincir tereddütlü bir şingirtıyla yuvasından söküldü. Bayan Canan altları morarmış donuk gözleriyle başını uzattı kapıdan ve belli belirsiz bir sesle, “Siz miydiniz?” diye sordu. Üzerinde çay lekeli çiçekli bir sabahlık, ayaklarında puf puf terlikleri vardı. Kuşağının düğümünü tutuyordu uzun, zayıf parmaklarıyla. Çok istekli olmadığını belli edencesine ağır ağır kapıdan yana döndüm, hemen sonra da basamakları hızla çıkararak yalvaran bir sesle mazeretlerimi sıralamaya başladım. Çok yakında bir yerde oturan bir arkadaşımı ziyarete gitmişim de, dönüşte kestirme olsun diye bu sokaktan geçmişim de, ışığı görünce geç bir saat olmasına karşın...

Bayan Canan sıkıntısını örtemeyen zoraki bir gülümsemeyle kapıyı daha da açarak her zamanki buzdan zarafetiyle içeriyi gösterdi: “Rica ederim. Buyurun lütfen...”

Bayan Canan kırmızı ışıklı loş antresinde bir adım geri çekilerek beni içeri aldı, üzerinde “temiz” yazan hasır sepetten bir çift galoş çıkarıp, varlıklarından emin olmak istermiş gibi avucunda hafifçe hışırdatarak uzattı. Yerler klorla silinmişti yine, bu eve ne zaman uğrasam içimi altüst eden o hastane havasını soludum tıkanarak. “Bu saatte kimseyi beklemiyordum...” diye bir şeyler geveledi ağzında. Galoşları zorlukla ayakkabılarımın üzerine geçirirken utancımı belli edecek uygun sözcükler arıyordum. Salona geçerken, “Canan Bey uyudu mu?” diye içten olmaya çalışarak sordum.

“Canan İç Anadolu ayağı seminerlerinde, on beş gün sonra gelecek, gazetelerde görmüş olmalısınız,” diye bezgince konuşarak kahverengi deri berjere buyur etti beni. Sabahlığının önünü içinde ele vermek istemediği bir sır varmış gibi yeniden kavuşturdu.

“Görmedim,” dedim mahcup bir ifadeyle. Gerçekten de utanmıştım. Bir an kalkmak istedim ama çivilenmiş gibi oturmaya devam ettim.

Karşı berjere isteksizce kurulan Bayan Canan dimdik yüzüme bakıyordu şimdi. Bacak bacak üstüne atmış, çay lekeli sabahlığını yeniden çekiştirerek önünü kapatmış, ortadaki fiskos sehpasının üzerine serili dantel örtünün kenarlarıyla oynuyordu.

“İlya nasıl?” diye sorabildim.

“İyi,” dedi kısaca. “Yeni uyudu sayılır.”

Salon enikonu soğuktu, montumu çıkarmamış olmama rağmen hafifçe ürperiyordum. Keşke bir bardak çay, ne bileyim poşet ıhlamur filan ikram etseydi...

“Kusura bakmayın,” dedi kısık bir sesle, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. “Bu saatte mutfakla işimiz olmaz pek. Size bir şey ikram edemeyeceğim.”

“Önemli değil,” diyebildim. “Bir şey içesim yok zaten. Madem Canan Bey de yok, daha fazla rahatsız etmeden... Ben müsaadenizi...”

Ona çok zeki biriymiş ifadesini veren geniş, kavisli alnı hafifçe kırıştı. Sarı soluk suratında, incecik alınmış kumral kaşlarının hemen altında patlayan iri kara gözlerini beynime saplarmış gibi uzun uzun baktı. Kesinlikle hoşlanmıyordum ondan. Hastalıklı zayıflığından, titizliğiyle birleşen asabiliğinden, solgun küçümen varlığından, o derin, sarsılmaz kibrinden... O da benden kesinlikle tiksiniyor ve bunu saklama gereğini de duymuyordu pek.

“Ne için gelmiştiniz?”

Sanki bilmiyordu, dudağının kenarındaki alaycı kıvrım titreşerek seğiriyordu.

“Bir konuyu görüşecektim kendisiyle...”

Sefil varlığıma bakıp durmaktan rahatsız olmuşçasına boynunu dikleştirip yüzündeki en anıtsal yer olan mermerimsi alnını daha da yukarı kaldırarak sordu:

“Gülümse, değil mi?”

Yanıtı geciktirmenin, eveleyip gevelemenin bir anlamı olmadığından başımı eğerek:

Tabii ki O’ydu. Bunu sorması bana işkence etmekten başkaca neydi ki?

Başımı puf puf terliklerinin altını öpmek istermiş gibi iyice eğerek, “Evet, o...” diyebildim. Utancım derinleşmeye başlıyor, buraya gelmeden önce durup ardı ardına attığım iki tek rakının etkisiyle iyiden iyiye başım dönüyordu.

“Siz alkol mü aldınız?” diye soruverdi birden. Buna hakkı olduğunu düşünüyordu elbette.

“Bir biracık...” diye geveledim. “Arkadaşta...”

“Bunu yapmamanız gerektiğini biliyorsunuz,” dedi. “Sorumluluklarınızı yerine getirmeniz lazım.”

Yüzüme çivilenmiş bakışlarının altında saniyelerin geçmek bilmeyen azabı içinde kıvranıyordum.

Sonunda bıkkınlıkla içini çekerek ayağa kalktı:

“Ne kadar?”

* * *

M şehrinde başlayarak sırasıyla F ve D ilçelerinde devam eden, Z kentinde bir süre soluklandıktan sonra T şehrine doğru dik ve asabi bir hat üzerinde ilerleyerek kesin bir dönüşle en sonunda İ şehrinde karar kılan uzun–daha doğrusu bana uzunmuş gibi gelen– yaşamımın bu sıkıcı ayrıntılarını anlatmayı düşünmüyorum pek. Geve-

zelik sevmiyorum. Hayata, daha doğrusu anlatılmaya değer hayatıma başladığım yer olan Olimpia Spor Merkezi'nin kapısı izleyeceğimiz filmin ilk karesinde bütün haşmetiyle dikilmektedir.

Cebinde ufak bir sermaye sayılabilecek bir parayla yolunu büyük büyük bir şehre düşürmüş otuz iki yaşındaki çelimsiz, tuhaf tavırlı, kaçamak bakışlı, enikonu karsarsız bir adam bir öğle vakti anılan spor merkezinin kapısından girer ve her şey orada başlar. Kısa geri dönüşler olabilir. Kameradaki göz, başı hafiften dönmüş gibi dünyayı bulanıklaştırdıktan sonra ayılır ve biz evvel zamanda olduğumuzu anlayıveririz hemen. Mesela, F ilçesinde yaşadığı zaman diliminde çok üşüdüğü bir kış gecesi iki bavul dolusu kitabını küçük bir odun sobasına atarak yakan ve sonunda donmuş kemiklerini ısıtarak tatlı bir uykuya geçen genç, spor merkezinin kapısından adım atan adamın geçmiş zamandaki hali midir? Belki. Bu sahne siyah beyaz mıdır? Büyük olasılıkla evet.

Ama bağlantıyı şöyle kurarsak bu soruya kesinkes bir yanıt bulabiliriz. Okumanın ve bilginin hikmetinden yaşadığı acı tecrübeler sonucunda vazgeçen bir erkek, yaşama dair korkularıyla baş edebilmek için başka türlü yöntem ve çözümler aradığında beden ve kasların dünyasına giriş yapmak zorunda kalmaz mı? Neden olmasın ki?

Aslında soruyu şöyle kurmuştum. Beni bundan sonra ne kurtarabilir?

Güçlülerin ve zalimlerin dünyasında Voltran'ı oluşturacak dört arkadaşım daha olmadığına göre, şu yapayalnız, çelimsiz ve zavallı Toros çareyi nerede bulacaktır? F ve D ilçelerinde, daha sonra da Z ve T kentlerinde denediği rüyalardan çıkma, küçük, sessiz, sakın bir kitapçı dükkânı açma girişimleri ona yarar değil, zarar vermiştir. Herkes tarafından rahatsız edilmiş, sistemin güçleri

tarafından sorguya çekilmiş, gözaltına alınmış, akabinde salınmış fakat itibarını yitirmiştir. İlçe halklarına aşılatabileceğini sandığı okuma aşkı, “Okuma Saatleri”, “Yazı Günleri”, “Öykü İşliği” adları altında düzenlediği mütevazı faaliyetlere katılımın sifira yakın olması sebebiyle –yalnızca ve belki bir liseli esmer kız– derin yaralar almış ve son kertede denediği “Yazarlarla Baş Başa” etkinliği adı altında bir takım beşinci sınıf yazarların inanılmaz kaptislerine ve masraflarına KATLANARAK, neticede ilçeye teşrif eden yazar ve kendisinin baş başa geçirdiği bir-iki saat sonunda çoktan sönüp hatta ölüp gitmiştir. Yetmedi, küçük ve tozlu kitapçı vitrini güzel ilçenin eğri büğrü sokaklarında gece yaraları top oynayan in ve cinler tarafından birçok kereler yerle bir edilerek cama ve şeffaf olan, kendisi gibi kırılğan olan her şeye yapılan yatırımların beş para etmediğine dair inancı kalbinde katiyetle uyandırmıştır. Sözcükler, kelimeler, cümleler ve anlamlı olduğu varsayılan paragraf ya da sayfa gibi bütünlüklere dair umutları hiç mi hiç kalmamıştır. Okumak sigara, çay, kahve ve alkoldür. Okumak aslında yavaş yavaş kemirilmektir. Okumak pek çoklarının sandığının aksine bir tür fakirleşmedir. Eğik, hatta enikonu kambur bir sırt, kara sarı bir yüz, çevresine güvensizce bakan, çukura kaçmış ve ölü donukluğundaki gözler, zayıf, kemikleri sayılabilen bir vücut, zorla çıkılan merdivenler, en ufacak güç gerektiren bir iş yapıldığında bile hızlı hızlı atan kalp, zorlukla alınan hırıltılı soluklar, geniş alanlardan korkmak, dar yerlerden, odalardan korkmak, denizden ve topraktan, rüzgârdan, yüksek yerlerden, insanlardan, insanların soru ve yanıtlarından, bakışlarından, niyetlerinden, hem irade hem de iradesizliklerinden, düşünce ve düşüncesizliklerinden, kalpsizliklerinden ya da aşırı duygusallıklarından, bakışlarından, göremeyişlerinden, delilik ya da akıllarından korkmak... KORKMAK...

Benim Bütün Günahlarım, Sibel K. Türker okurlarının başucu kitaplarından biri. Yalnızca özgün anlatımı ve hikâyesiyle değil, okuru sürüklediği derin kaygılarla da yaşadığımız günlerin mutlak okunması gereken romanlarından.

Romanın anlatıcısını, yaşamının iplerini tümüyle bırakmış bir halde, bir otel odasında buluyoruz. Yanında adeta cisimleşmiş, Sorum adını verdiği alt kişiliğiyle birlikte. Böylece daha ilk satırlarda kendimizi, bu romanın asıl kişisine, anlatıcı yazarına bitmek bilmez sorular sorarken buluyoruz: Geçmişimiz peşimizi kolay kolay bırakır mı?

Benim Bütün Günahlarım, kimlikle, gelenekle, toplumsal olaylar karşısında aldığımız tavırla ilgili bakışlarımızı sarsan, sorgulayan, okurunu rahatsız etmeyi başaran bir roman.

Kapak resmi: Carl Vilhelm Holsoe

☞ canyayinlari.com ✈ twitter.com/canyayinlari f facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-3533-2

9 789750 735332